

OSTROBOTNIA

*"Mä
rakastan
sua,
oikeesti!"*

Käytä hyväksesi

Osakuntaedut

EPO, PPO ja VN voimassa olevalla jäsenkortilla

Manala

-20% kaikista Ala carte annoksista
joka päivä klo 14.00 - 19.00

esitä kortti tilatessasi

Manalan Yötanssit

Ikäraja 18v. muuten 22v.
henkilöllisyystodistus esitettävä tarvittaessa

M A N A L A

Dagmarinkatu 2

Avoimna: Ma - Pe 11.00 - 04.00, La - Su 14.00 - 04.00

Lounas: Ma - Pe 11.00 - 14.00, La - Su 14.00 - 18.00

OSTROBOTNIA

HTTP://BOTTA.OSAKUNTA.FI/OSTRO

HELSINKI HELSINGFORS

I / 2006

Sisällys

Pääkirjoitus	04
Uhkakuva	05
Rakkaus	07
Champagne för själen-Lyran 60 år	10
Hanhiemon biojäteastiasta	13
Tosimedia	15
Vankilaan ja heti takaisin	16
Kellonveto	17
Kaljupääkettu	17
Hevosvoimat haastattelevat toisiaan	18

Päätoimittaja - Chefredaktör

PETRI TENO
petri.teno@helsinki.fi

Graafinen suunnittelu - Grafisk design

SUVI POHJOISAHO
suvisuppu@hotmail.com

Julkaisija - Utgivare

POHJALAINEN VALTUUSKUNTA
Töölönkatu 3 A - 00100 Helsinki

Ostrobotnia on kolmen pohjalaisen osakunnan yhteinen noin neljä kertaa vuodessa ilmestyvä jäsenjulkaisu

ILMOITUSHINNAT: I sivu 300 €, 1/2 sivua 150 € ja 1/3 sivua 75 €

PAINO: Fram, Vaasa PAINOS: n. 1000 ISSN: 0787-8451

Ponnistus interruptus

Ostrobotnian tämänkertaisen numeron piti kertoa rakkaudesta. Mutta kuten aina puhuttaessa rakkaudesta, siitä ei tullut mitään. Ei toiminut – ei löytynyt sitä jotain.

Ostrobotnian toimituksessa rakkautta ei yritetty tehdä. Toimituksessa uskottiin, että rakkaus on kuin suuri taide, että sitä ei voi tehdä, että se syntyy kun on syntyäkseen.

Toimitus jäi odottavalle kannalle.

Muistui odotellessa kuitenkin mieleen Jomppa, naapuri menneiltä vuosilta. Jomppa lausui viisauden sanoja ehtymättömästi v. a. koskeniemeläisestä aarrearkustaan.

”Hengenviljelyä se on kansanmiehen pierukin”, tapasi sanoa Jomppa.

Jomppa oli hengen mies – viisas, vaka, vanha.

Näin jälkepäin ajatellen ponnistaminen taisi olla Jompan vahva puoli. Hän oli yltänyt onnellisesti naimisiinkin. Ja taisipa sieltä seinän takaa tosiaan iltaisin ponnistuksen ääniä kuulua. Mutta ei koskaan puhetta siitä. Pussailusta on paha sanoa.

Pani ajattelemaan täällä toimituksessa...

Niinpä tässä odotellessaan toimitus nyt kehoittaakin ponnistelemaan. Se on ihan se ja sama mistä puhuu, kunhan ponnistaa. – Toimituksessaakin. Mutta rakkaudesta ei pidä puhua, ei ainakaan silloin kun ponnistaa. Se ei toimi, pilaa tunnelman. Jos ette usko, lukekaa seuraavaa tai mikä vielä pahempi, kokeilkaa itse.

Ai niin.

Sanokaa kuitenkin Durex® ennen kuin siirrytte sanoista ponnistuksiin!

PETRI TENO
– der Chefredakteur

Kesä 2006. Frankfurt am Main. Parikymmentä poliisiautoa ja – moottoripyörää pyyhältävät ohi. Poliisihelikopteri lentää yli. Mistä ihmeestä on kysymys? Jalkapallohuligaaneistako? Poliisijoukon keskellä näkyikin pian joukko yliopisto-opiskelijoita, jotka hyödyntävät ensimmäisen jalkapallon mm-kisapäivän mukanaan tuomaa laajaa median kiinnostusta. Heillä on tärkeää sanottavaa.

Syy Frankfurtin opiskelijaliikheidintään on Hessenin osavaltion yliopisto-opiskelijoille kaavailut yleiset lukukausimaksut. Saksalaisopiskelijoille tämä tarkoittaisi 500 euron menoerää lukukaudessa. Saksassa osavaltioilla on koulutuspolitiikan saralla valta päättää toimista. Keväällä 2006 tehty Saksan perustuslakituoimioistuimen päätös antaa yliopistoille mahdollisuuden periä lukukausimaksuja, mikä on Saksan tiedepiirien mukaan alku laajalle koulutussektorin remontille. Tällä hetkellä maassa on käytössä jo useimmissa osavaltioissa hallintomaksu, toisen tutkinnon maksu sekä ns. pitkän opiskeluaajan maksu. Jos opiskelee pidempään kuin normiajan, joutuu maksamaan. Mikäli on raskaana tai muuten hyvä syy, voi ilmoittautua puoliaikaiseksi opiskelijaksi, jolloin ei ole oikeutta osallistua kaikkeen tarjottuun opetukseen ja tentteihin. Mutta silloin ei myöskään laskennallisesti tule opiskeluaikaa käytettyä kuin puolet. EU:n ulkopuolelta tuleville opiskelijoille lukukausi saattaa lähitulevaisuudessa maksaa 1500 euroa. Lukukausimaksujärjestelmä on jo tullut, tai se on tulossa pikavauhtia käyttöön Baijerin, Baden-Württembergin, Hampurin, Saarlandin ja Saksin osavaltioissa.

Valtion yliopistot eivät kuitenkaan saisi sen enempää rahaa maksujen myötä. Monessa

osavaltiossa tullaan yliopistojen määrärahoja pienentämään ja pelko rahan ohjautumisesta osavaltion muihin kuluihin on todellinen. Jenni Scholten, 25-vuotias frankfortilainen sosiologian opiskelija kertoo: ”kannattaisin lukukausimaksuja, mikäli opiskeluolosuhteet paranisivat ja rahalle saisi vastinetta. Koska en kuitenkaan usko näin tapahtuvan, olen maksuja vastaan.” Eriarvoisuuden pelätään lisääntyvän maksujen myötä, vaikkakin perustuslakituoimioistuimien on asettanut vaatimuksen, että vähävaraisten mahdollisuus opiskeluun samalla turvataan.

Saksalaiset ylioppilaat eivät hyväksy päätöstä ja ovat asettuneet vastarintaan. Autobahneja, katuja, raitiovaunu- ja metroreittejä on tukittu. Opiskelijat ovat ottaneet mielenosoitustoimissa esikuvakseen Ranskan (lue: rajut toimet). Tämän vuoksi osassa plakaateista on Audrey Tautou (”Amelie”) kuvia. Saksassa mielenosoitukset ovat olleet erityisen rankkoja yhteenottoja opiskelijoiden ja poliisin välillä. Poliisi on opiskelijoiden mukaan surutta käyttänyt kyynelkaasua, pippurisuihkeita ja ottanut kiinni lukuisia opiskelijoita. Myös loukkaantumisia on tapahtunut, usein aivan turhaan. Eräs Frankfurtin yliopiston keskeinen rakennus vallattiin heinäkuussa. Professorit eivät opiskelijoiden tempauksen takia päässeet töihin ja samalla estettiin pääsy kirjastoon. Mikäli lukukausimaksut tulevat, ei opiskelijoiden taistelu kuitenkaan siihen lopu: sitten alkaa heidän mukaansa maksujen boikotointi.

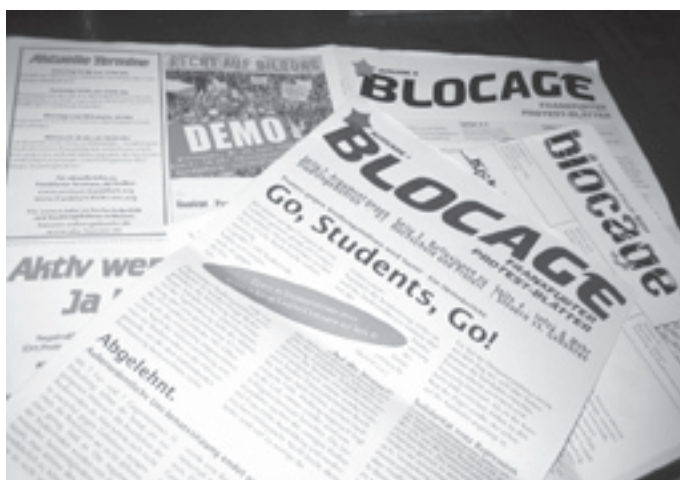
Yksityiset korkeakoulut eivät enää tule olemaan lähtökohtaisesti heikommissa asemassa perimiensä maksujen takia. Uusi kilpailuasetelma on syntynyt. Jenni Scholtenin mielestä on hyvä asia, että Saksassa on yksityisiäkin yliopistoja: ”Miksi pitäisi estää rikkaita opiskelemasta pa-

remmissä oloissa?” Enemminkin pitäisi hänen mukaansa keskittyä valtion yliopistojen parantamiseen.

Frankfurtin yliopistolaisten protestilehdissä on mainittu Suomi ideaalimaana. Saksalaisten suosikkipuheenaihe, Pisa-tutkimus, jossa suomalainen koululaitos pärjasi loistavasti, tuodaan usein esiin. Suomen korkeaa koulutuksen tasoa perustellaan maksuttomuudella ja opiskelijoiden saamalla opintososiaalisilla etuuksilla. Suomessa vuoden opiskellut Jenni Scholten haluaisi Saksan Suomen kaltaiset opiskeluolot.

Saksan yliopistot eivät ole menestyneet kansainvälisessä vertailussa ja nyt asiaan aiotaan tarttua kovin ottein. Suomessakin on huoli suomalaisen huippututkimuksen tilasta. Toivottavasti Suomessa ei kuitenkaan ajatella virheellisesti lukukausimaksujen ratkaisevan tilannetta. Saksassa otettiin ensin käyttöön maksuja tietyille ryhmille ja tietyissä osavaltioissa. Odotettavaa on, että nyt maksuttomina pysyneiden osavaltioiden päätökset ovat vain väliaikaisia.

Suomessa ollaan ajamassa voimalla lukukausimaksuja EU- ja ETA-maiden ulkopuolelta tuleville opiskelijoille. Viime keväänä opetusministeri Antti Kalliomäki esitti asiaa, mutta veti esityksensä lopulta pois. Eduskunnassa on lakialoite kehitteillä aiheesta. Todennäköistä on, että ensi keväänä hallitusohjelmassa tullaan ottamaan kantaa tähän asiaan. Toivottavasti Suomessa huomioidaan myös muiden maiden uhkaavat esimerkit. Opiskelijajärjestöt puhuvat tasa-arvoisen sivistysyliopiston puolesta suureen ääneen ja pitävät maksuttomuutta korkeassa arvossa. Koska periaatekeskustelu lukukausimaksujen aiheellisuudesta on jäänyt Suomessa lähes kokonaan käymättä, on matka suomalaisopiskelijoidenkin lukukausimaksuihin huolestuttavan pieni. Onko Saksan tilanne siis tulevaisuutta Suomessa?

Protestilehtiä. Kuva: Ulla Hemminki 2006.

Ihastukseni

Minulla on ystäväpiirini parhain homotutka. Se toimii varsin erikoislaatuisella tavalla. Kaikki miehet, joihin ihastun, ovat homoja. Tai yksi oli vain bi, liippaa kuitenkin tarpeeksi läheltä.

On varsin tavallista, että uusi ihastukseni (tunteistani tietämättä) tulee parin viikon tutustumisen jälkeen ulos kaapista. Heille varmaan vapauttavaa, mutta itse alan jo turhautua hukattuihin panoksiin.

Erikoislaatuisin tapaus oli yökerhokeikka, jonne sen hetkinen ihastukseni pyysi minua mukaan. Sivulauseessa hän mainitsi, että "paikalla saattaa olla joitain homoja, toivottavasti ei häiritse". Miksi olisi. Tosin myöhemmin kävi ilmi, että tuo lause tarkoitti oikeasti sitä, että homobileisiin tässä ollaan menossa. Ihastukseni oli kutsunut myös muita kavereitaan mukaan, joista yksi oli varsinainen herkkupala. Illan aikana ehdin tavoilleni uskollisena ihastua myös tähän herkkuun. Ilta koki varsinaisen antikliimaksin, kun näin molempien ihastuksieni suutelevan, keskenään. Olivat kuulemma seurustelleet jo vuosikausia.

Joka tyttö ei ihastukaan pariskuntaan.

nimim. Faghag

Nettitreffit

Kaikki kuulemma käyvät nykyään treffeillä netissä tavattujen uroiden kanssa. Syteen tai saveen, onhan tässä jo humputeltu, on aika siirtyä Sen Oikean metsästyksen kovin aseihin.

Häpeästä, myötähäpeästä, nöyrytyksestä ja nöyryydestä punastellen luin kaikenkarvaisten urhojen elektronisia soidinkutsuja. Suurin osa oli (omien sanojensa mukaan) komeita, menestyviä ja tavattoman urheilullisia. Useimmat olivat sekä-että miehiä: he halusivat naisen, joka on kotonaan sekä kuntosalilla että pullantuoksuissa keittiössä; erämaavaelluksella että firman päivällisillä; liikelentäjänä että käärmeenlumoojana. Toki joukkoon mahtui pakolliset pertti perusinsinöörit, jotka olivat häkellyttävän suorasanaisia kuvatessaan yksinäistä arkeaan. Kaameinta olivat kuvat ihmisistä. Tai kaameinta oli ehkä huomata oma reaktionsa niihin. Mukavalt kuulostanut heppu sai välittömästi purkutuomion, jos kuvassa kekkuloi raasuparka isäntämies. Oma pinnallisuus hävetti. Puolustuksekseni on mainittava, että en vastavuoroisesti edes miettinyt ottavani yhteyttä liian komeisiin miehiin.

Koska lopulta päätin olevani liian kauhuissani ottaakseni ikinä yhteyttä kehenkään, jätin tavattoman yleispätevän hanna humanisti -ilmoituksen yhdelle sivulle. Sain muutaman limaisen ehdotteluviestin, yhden hätähuudon ("vastaa edes, pliiis!"), ja yhden normaalin viestin.

Viikon sähköpostittelun jälkeen menimme oluelle. Ekonomi Espoosta viihdytti minua usean tunnin ajan kertomalla, kuinka rikas ja ihana hän on ("piti käydä Stockalla ostaan uusia vaatteita kun mä oon laihtunu taas", "niin, on mun mutsil vene, tai itse asiassa kolme", "joo kyl simpukat on aivan ihanii jos ne osaa tehdä oikein").

Jos ei muuta jäänyt käteen, niin ohikiitävän

hetken tunsin itseni normaaliksi ihmiseksi, joka tapaa ihmisiä muuallakin kuin baarissa tolkuttomassa humalassa. Oli ihan amerikkalainen olo, minähän deittailen. Siihen ne hyvät puolet kai loppuivatkin.

Päätin rauhoittua muutaman viikon ja kokeilla uudestaan. Ja muuttaa hakehtoja. "Halutaan humanisti, joka ei ymmärrä rahan päälle"

nimim. tähän on tultu

Kaukorakkaus

Muistatteko, kuinka esiteini- ja teini-ikäisenä oli tapana ihastua kaukaa johonkin ihquun ulkomaalaiseen popparinäyttelijään? Minä fanitin lujasti ainakin Take Thatin Markia (Robbie W. oli vielä silloin liian paha poika minun makuuni) ja Leonardo DiCapriota. Halusin muistaakseni naimisiin ainakin MacGyverin ja Terminator kakkosen siloposkisen John Connorin kanssa (Arska oli aivan liian rankka).

Astetta nolompaa on ihastua näin kypsemmällä iällä lähes samalla innolla. Olen puolivakavissani suunnitellut lähettäväni ihalijapostia Idols-Petelle ja Andre Wickströmille. Toistaiseksi ainoastaan kiinnijoutumisen pelko on estänyt minua tekemästä sitä. Asia erikseen ovat tietenkin nokkelanasaiset miesjournalistit. Olen aivan kuolemanvakavissani suunnitellut lähettäväni fanipostia Roope Mokalle, Riku Siivoselle, Saska Snellmannille ja Ilkka Karistolle (ainakin). Tieto heidän parisuhteistaan on pidätellyt minua osassa tapauksia. Muissa tapauksissa olen yrittänyt saada itseni vakuuttumaan, ettei mahdollisesta liitostamme tulisi mitään, koska yrittäisin koko

ajan olla nokkelampi kuin he. Koska tietenkin he haluaisivat välittömästi naimisiin kanssani, jos vain kirjoittaisin heille. Ajattelen vain heidän parastaan.

nimim. ikifani

Rakkaus

*Rakkautesi
on kuin*

*rodeohärän perse,
ei mun stetson pysy päässä:*

*Toisinaan, kuin uninalle,
hän kutsuu minut peiton alle,*

*mutta sitten myrskysäässä
se raivoo turpa räässä.*

nimim. Runopoitzu

Champagne för själen – Lyran 60 år

JENNY SYLVIN, Akademiska damkören Lyran

Att fylla sextio behöver inte vara att närma sig pensionsåldern, allt beror på hur man känner sig. Att kalla Akademiska damkören Lyran för fräsch för sin ålder är en kliché. Däremot tycker jag gott man kan tala om en viss mognad: en mognad som resulterar i ett lugn och en glöd som bara erfarenhet och gott självförtroende ger.

Jubileumschampagnen korkas torsdagen den 16 mars, med en dammiddag för alla som någonsin sjungit i Lyran. En god middag avnjuts

tillsammans, och flera generationer av lyror kan dela med sig av sina minnen av resor, konserter, kördräkter och fadäser av olika slag. Under kvällens lopp blir det också skivrelease: Lyrans åttonde skiva, *Pärlor*, ges ut. Skivan innehåller stycken som under de gångna 60 åren har kommit att bli favoriter i körens repertoar. En efterlängtat inspelning för alla Lyran-fans.

I konsertuppställning. Lyr arkiv.

Själva jubileumskonserten går av stapeln i universitetets solennitetssal lördagen den 18 klockan 17. Konserten regisseras av Erik Pöysti, och förverkligas i samarbete med skådespelaren Anders Slotte, som också skrivit manuset till konserten. Det blir med andra ord en konsert som går lite utöver det vanliga konsertformatet med bara musik. Konserten kommer att bandas av YLE och sändas bland annat av radio Vega. Jubileumsveckan är bara början av Lyrans 60-årsjubileumsår, som beskyddas av republikens president Tarja Halonen.

Lyrans har under de senaste åren utvecklats mycket. De musikaliska utmaningarna har varit många, och genom allt mångsidigare uppträdanden har kören fått en del uppmärksamhet. Lyrans har tack vare kabaréer, teaterprojektet Adele och andra och körernas krogrunda under Helsingfors festspel blivit ett välkänt inslag i musiklivet i huvudstadsregionen. Det är ambitionerna och mångsidigheten som förutom den sociala sammanhållningen gör att enskilda korister orkar hålla på i år efter år. Kören övar tre timmar varje torsdag, men vid behov sätts extra övningar in.

*Till vänster regissör Erik Pöysti och gästspelare Anders Slotte, till höger Lyrans dirigent Kari Turunen.
Bild: Petra Talvio.*

Inför jubileet har tempot varit ganska intensivt med tre övningar per vecka som mest, men många i kören har ändå hittat tid att på veckosluten umgås med broderköreerna Akademiska Sångföreningen och Ylioppilaskunnan laulajat: som Helsingfors universitets enda damkör står friarna på rad. Lyrans hjärta tillhör ändå sedan över trettio år tillbaka manskören TSS från Trondheim, som kommer att besöka Helsingfors för jubileumsfestligheterna. Kören har också under vintern hunnit med en sväng till Dorpat, där vi gav en konsert och umgicks med universitetets damkör, Tartu Ülikooli Akadeemiline Naiskoor.

Lyrans 60 år kommer alltså att firas under hela år 2006, och förutom jubileumskonsert och ny skiva kommer Lyrans också ut med en ny intern stamrepertoarbok och en festskrift, *Nya Vägar*. Jubileumskonserter hålls förutom i Helsingfors också i Åbo och Borgå senare i vår, och i maj reser kören till Österbotten för att delta i Finlands svenska sång- och musikförbunds stora sångfest som i år hålls i Vasa, stadens 400-årsjubileum till ära. Vi kan bara gratulera staden och konstatera jämna år är en underbar orsak att fira!

Det krävs en hel del extraövningar under vintern att nöta in jubileumsrepertoaren. Bild: Petra Talvio.

HANHIEMON BIOJÄTEASTIASTA (ELI ELÄINTEN VALLANKUMOUS)

Siurojen valtakunnassa kaikki toimivat oikein. Paitsi yksi, joka toimii niin kuin se haluaa.

Kissojen valtakunnassa ei armoa anella eikä anneta. Kissojen kieli on siihen aivan liian karkea.

Hiiret rakastavat omaa valtakuntaansa. Siksi se herättää vastenmielisyyttä kaikissa muissa.

Lampaiden valtakunnassa vallitsee pehmeät arvot. Lampaat ovat ylpeitä siitä ettei kylmyys ole ongelma heidän valtakunnassaan. Kukaan ei kuitenkaan ole kuullut lampaiden puhuvan mitään metsän pedoista.

Sika on älykäs eläin, se osaa viihtyä. Sikojen valtakunnassa onkin paljon automaattisia liukuhihnoja. Mutta koska liukuhihnat ovat varsin hiljaisia, ne eivät häiritse ketään.

Kanojen valtakunnassa opetellaan lentämään. Kukaan ei vain ole tullut ajatelleeksi miksi.

Hevosten valtakunnalla on kova historia. Hevosilta on aina vaadittu enemmän kuin muilta

eläimiltä, niitä on jopa lähetetty niille vieraisiin sotiin. Mutta hevoset ovat ymmärtäväisiä: ne tietävät, että on otettava se mikä vastaan tulee.

Mitä suurempi on lehmien valtakunta, sitä vähemmän siellä on liikkumatilaa. Lehmien valtakunta on joka tapauksessa maatilan tuottavuuden ydin: ilman lehmien suurta panosta koko maatila olisi mitätön surkeuden pesä. Lehmien mielestä se on maito, joka maatilaa pyörittää. Ajattelivat hevoset siitä mitä ikinä hyvänsä.

Maatilaa isännöi yksinäinen, hopeahapsinen ukko. Koska ukkoraihka on jo ikäloppu, on hän koneellistanut maatilansa hoidon. Tästä syystä eläimet eivät ole nähneet ukkoa enää useaan sukupolveen. Moni eläimistä on jo alkanut uskoa ettei moista ukkoa ole koskaan ollut edes olemassa. Ajatus pelottaa eläimiä – melkein yhtä paljon kuin ajatus, että kyllä ukko siellä vielä on, mutta hän ei enää välitä.

Sepittänyt kansansatuja ja G. Orwellia mukailen,
PETRI TENO

Real Ale Real Pub Real Food

www.botta.fi

Su-To 15.00 - 01.00
Pe-La 15.00 - 03.00

Viihdeteollisuuden tärkeimpiä kivijalkoja on tosi-media, joka ainakin minua on aina kiehtonut paljon enemmän kuin vaikkapa niin sanottu tosi-tv.

Tärkeimmät tosimediatuotannot ovat pitkään olleet amerikkalaisia, kuten on tyypillistä kaikelle viihdeteollisuudelle. Amerikkalaisten tuotantojen budjetti on yleensä aivan toista luokkaa kuin muilla, eikä kilpailijoilla ole paljoa mahdollisuuksia. Tuntuu kuitenkin, että viime aikoina amerikkalaiset tosimediasarjat ovat kärsineet itseään toistavuudesta. Jopa viime aikojen epäilemättä suurin produktio "Irakin sota" on pelkkä jatko-osa samojen tuottajien jo 90-luvulla pyörineeseen sarjaan. Budjetti on toki ollut valtava ja "Irakin sodan" teknisiä ansioita ei voi kiistää. Taiteellinen taso on kuitenkin ollut epätasainen, osittain ehkä siksi että sarjan tyyli on vaihdellut eri tuotantokausina. Sarjahan alkoi komediana ja tarjosi jopa nerokasta huumoria. Vakavanaamaisten poliitikkojen vakuuttelua Irakin joukkotuhoukseista ja terrori-kytköksistä ei voinut katsoa nauramatta kippurassa ja ihaillematta näyttelijöiden pohan pitävyyttä. Toisaalta taas eräässä vaiheessa sarja vaihtui jopa sadomasokistiseksi hardcore homopornoksi. Kaikkihan muistamme Abu Ghraib jaksot, eikä siinä mitään, henkilökohtaisesti pidän S/M pornosta, mutta hetero elementtejä (siis naisia) olisi voinut olla mukana enemmänkin. Sarja on kuitenkin pitkään ollut aivan liiaksi jumiutunut itseään toistavaan tylsään draamaan. Ketä muka kiinnosta taas yksi pommi Bagdadissa? Aina-kaan minä en jaksakaan enää seurata "Irakin sotaa".

Viimeisin todellinen tosimedian valopilkku oli "New Orleansin tulva" joka toki oli pääasiassa samojen tuottajien käsialaa kuin "Irakin sota." Kyseinen sarja oli vain valitettavan lyhyt. Se tarjosi

kuitenkin mahtavaa viihdettä ainakin muutamaksi päiväksi. Jopa itkin surusta ja järkytyksestä sarjan huippukohtissa, mikä on aina merkki hyvästä viihteestä. Juuri tällaista tarvitaan lisää. Onneksi sarjan tuottajat työskentelevät parhaansa mukaan uusien vastaavien lyhyt sarjojen tai kenties jopa massiivisemmankin produktion luomiseksi.

Uusia sotateemallisia tuotantojakin tiedetään olevan suunnitteilla, vaikkakin vielä vasta käsikirjoitusvaiheessa. Sotasarjat ovat perinteisesti olleet parasta tosimediaa, ja toivottavasti näemme pian jälleen uuden amerikkalaisen suurtuotannon sotateemalla. Tapahtumapaikan valinnassa kannattaisi kuitenkin käyttää tarkkaa harkintaa. Iran olisi aivan liian tylsä ja samanlainen kuin Irak johon on jo ehtinyt kyllästyä aikaa sitten. Pohjois-Korea vaikuttaisi paljon jännittävimmältä paikalta sijoittaa uusi sarja.

Eurooppalainen tosimedia on onneksi aivan viime aikoina osoittanut aktiivisuuden merkkejä. Esimerkiksi sarja nimeltä "Natascha Kampusch" on alkanut todella lupaavasti ja minä ainakin olen jo rakastunut päähenkilöön. Odotan jännityksellä jatkoa, jota toivottavasti ja epäilemättä tulee.

Vankilaan ja heti takaisin

SAMPO KALLIO

Kävin tapaamassa vanki Rantala vapautumista edeltävänä sunnuntaina. Itse asiassa yritin vierailua jo viikko aiemmin, mutta en silloin löytänyt Vantaalta vankilaa. Pikaisesti sutaistuun karttaani taisi mennä joku tie väärinpäin, eikä Vantaan opastepolitiikka pitänyt vankilan mainostamista kovin tärkeänä.

Noh, sitten toisella yrittämällä löysin perille, vieläpä tapaamisajan puitteissa. Helsingin työsiirtola oli rakennuksena aikamoinen pettymys. Se muistutti enemmän tuntemaani Kajaanin seurakunnan rippileirikeskusta, kuin mielikuvaani vankilasta. Vankilan toimistossa saimme delegaatiomme toisen edustajan kanssa täytettäväksi yksinkertaisen lomakkeen. Ehdotin aluksi, että merkitsisimme henkilösuhteeksemme vankiin 'ei-biologinen isä ja äiti', mutta päädyimme sitten kuitenkin olemaan 'tuttavia'. Olimme lukeneet toimiston seinältä, että kännyköitä ei saa viedä pidemmälle, ja ehdotimme siten vartijalle kännyköiden takavarikoimista meiltä. Saimmekin sitten jättää ne pöydälle.

Tapaamisajan alettua saimme odottaa monta pitkä minuuttia, josko hoidokki vaivautuisi tulemaan luoksemme siirtolan pihalle. Mietimme, että jos miestä ei kohta rupea näkymään, voi hänen olla parempi vapauduttuaankin pysyä poissa Manalan lounaspöydästä. Pihan leikkiteelineissä pyöri pieniä lapsia, samalla kun metrohousuiset isukit kaivautuivat tuvistaan pihamaalle. Lopulta se Heikkikin ilmaantui paikalle, ja hylkäsimme murha-aikeemme.

Mies vaikutti olevan ihan kunnossa. Puhuimme laajasti kaikenlaisista asioista, aina Suomen vankeinhoidon kehityssuuntiin asti. Puhuimme myös melko ilkeään sävyyn 'tyypillisistä rosvois-

ta ja narkkareista', ja jälkeenpäin tuli mieleen, ettei vaan Heikki-parka saanut turpiinsa ennen nukkumaanmenoaikaa - samaan aikaan kuin itse siemailin iltateetä pörröisen-viihtyisässä kodissani.

Pois lähtiessä tuntui melko epätodelliselta - että siis kävin tosiaankin vankilassa, en rippileirillä. Totesin kuitenkin, etten moiseen paikkaan haluaisi joutua. Vankeus on kuitenkin etupäässä sosiaalis-psykologinen rangaistus, eikä niinkään fyysisen todellisuuden olosuhteista riippuva. Silti jäi vähän sellainen fiilis, että olisin toivonut näkeväni oikein kunnan kärsimystä. Mistähän tällainenkin tarve kumpuaa? Ympäröivää yhteiskuntaa tarkkailemalla vaikuttaa kuitenkin siltä, etten ole tuntemuksieni kanssa yksin.

Kellonveto

Tämä lehti kertoo suhteista ja suhteettomuudesta, rakkaudesta ja sen puutteesta. Mikä ettei vedettäisi kelloakin sen puolesta.

Joskus olemme kaveriporukassa puoliksi leikillämme leikitellen ajatuksella pakkoavioliitosta. Täytyy myöntää, että ei siinä pelkästään huonoja puolia ole.

Ensinnäkin, koskaan ei sukujuhlissa äiti / muu sukulainen tulisi tiedustelemaan, miksen ole jo naimisissa. (Jos tietäisin vastauksen, olisin kai hankkiutumassa eroon huonoista puolistani sen sijaan, että tuhlaisin aikaani keski-ikäisten naisten huolien kuuntelemiseen boolimaljan lähettyvillä.) Minullahan olisi ollut jo siippa valmiiksi katsottuna viisivuotiaana!

Toiseksi, minulla olisi varma toimeentulo. Eikös niihin pakkokauppoihin kuulu ehto, että miehen tulee elättää vaimoaan? Annan ilomielin rahasiani jonkun muun hoidettavaksi. Ei vatsahävävää yrittäessäni tasapainoilla opinto"tuen" ja ansiotyön välillä. Saisin taskurahaa, jota en voisi edes tuhllata, koska lastenteko veisi kaiken aikani.

Kolmanneksi, ei se rakkauden ensihuuma kestä muutenkaan kuin korkeintaan pari vuotta. Jos haluan vakiintua, olen joka tapauksessa tuomittu elämään ihmisen kanssa, jota hädin tuskin siedän. Sama kai se sitten, kuka sen kiviriipan valitsee, minä vai vanhempani, joita voin myöhemmin sentään syyttää pieleen menneestä elämästäni.

Neljänneksi, en edes pidä kosiomenoista ja muusta riiustelusta. Eipä tarvitsisi miettiä, monenko päivän jälkeen voi soittaa ja monensillako treffeillä langeta. Nimi papereihin ja asia olisi sillä selvä. Helppoa ja klinistä!

Niin, jos lehmällä olisi renkaat, se olisi maitoauto.

Naimatarjouksia odotellen,
1/3 KELLONVETÄJÄ

Kaljupääkettu

Hevosvoimat haastattelevat toisiaan

PETRI TENO & SAMPO KALLIO

Ostrobotnia ei astu miinaan vaan uuteen uljaaseen aikaan kun lehden ruoriin astuu reipas, tarmoa uhkuva Kainuun orhi, Sampo Kallio. Ostrobotnia tapasi tuon uuden vanhan tuttavansa, joka syrjäyttää sen wanhan kainuulaisen kaakin siltä samaiselta pallilta (joka epäilemättä kasvaa muutoksessa puolella).

Vanha ruuna: Mikä tulee olemaan uuden Ostrobotnian toimituksellinen linja?

Uusi orhi: Hohhoijaa!

Vanha ruuna: Mielenkiintoista. Onko tämä uusi Hohhoijaa-linja evolutiivisessa vai vallankumouksellisessa suhteessa edelliseen, sanoisinko hoh hoh hoh -linjaan?

Uusi orhi: Kyllä se on konservatiivisempi. Mutta ehdottomasti yhtä mauton.

Vanha ruuna: Siis tulevaisuudessakin jokainen saa jotakin eikä kukaan saa välttämättä yhtään mitään, ymmärsinkö asian oikein?

Uusi orhi: No ainakin... Lehti tulee säännöllisemmin. Eli tulee mitä tulee, niin ainakin tulee!

Vanha ruuna: Mielenkiintoista... Vanhempana tuo tuleminen onkin ollut vähän hitaampaa. Huh...

Uusi orhi: Tämä tietysti riippuu ahkerista, siis kirjallisesti ahkerista osakuntalaistoimittajista, joiden sydänverellä tähänkin asti tämän lehden sivuja on maalattu. Sydänverta olisi tarkoitus heruttaa jatkossakin, joten kaikki ihkut mussu-kaiset, ottakaapa minuun yhteyttä niin tehdään tästä maailmasta vähän parempi paikka asua. Ai niin, ja Vallilasta tietenkin myös!

Vanha ruuna: Oh hoh! Voin siis rauhassa siirtyä saattohoitoon tämän tippalehtkupullon kanssa?

Nuori orhi: Niin, mutta entäs tulevaisuudessa, heruuko sitä sydänverta vai kerkesitkö kuivah-taa ihan kokonaan?

Vanha ruuna: No, näkkärissä on se hyvä puoli

ettei se homehdu, tai kyllä se voi homehtua, mutta se on jo pahempi juttu se.

Nuori orhi: Ai jaa !?!

Vanha ruuna: Juu, niin. Kyllä se voi! Mutta mi-hinkä sitä jäätinkään. Haluaisitko puffata vielä lopuksi seuraavaa, ensimmäistä numeroasi, eli mill'zäbixill sä stiggaat propsit himbeen, bebe, niin kun te nuoret orhit tapaatte sanoa?

Nuori orhi: Ei tässä uskalla paljo buffailla, kun voi olla että mun lehti kolisee postilootassa ennen tätä sun läpyskääsi. Entä ite, haluaisitko ite buffata tätä sun lehteäs siinä mun, ensin ilmestyvässä ja epäilemättä tosi paljon PAREMMAS-SA lehdessä, mitä!?

Vanha ruuna: Joo, haluaisin.

Nuori orhi: No hyvä!

Vanha ruuna: Hyvä! Hyvä!

Jälkisanat.

Ja niin pöly laskeutui Aleksandrian tietotekniikkaparatiisiin ylle. Haastattelu oli saapunut sen onnellisen loppuunsa, ja päivä - tuo wanhojen pierujen paras kaveri - oli ehtinyt painua jo mailleen. Raskain askelin ja painunein hartioin vanha ruuna alkoi matkansa kohti paikkaa, josta yksikään ruuna ei ole palannut. Sehän meni ihan hyvin, ajatteli hän mennessään: kun ottaa huomioon, että haastateltavakin lähti luennolle jo ennen haastattelun puoltaväliä, niin ihan hyvinhän se meni, ihan hyvin...

Seuraavalla viikolla bratwurst oli Itikka-Lihopolarilla isossa alessa.

Sovittanut Petri Teno Sampo Kallion sanelusta - ja epäilemättä myös päinvastoin.

MANALAN YÖTANSSIT

***Perjantaisin ja Lauantaisin
23.00 - 04.00***

***Perjantaisin Orkesteri ja Dj
Lauantaisin kaksi Dj:tä***

M A N A L A